

Петко Р. Славейков

Много здраве от Гайдата

Твърде ни възбратно иде, когато се намерим принудени да свирим за таквиз някои си нашенски работи, дето никак не са със света си. Хеле пък, кога ни изкара честта ни да свирим стресната някоя свирня на няко-го от нашите близни и познаници, тогаз вече досущ ни омръзва този пусти занаят... И кайме се ний за туй, дето сме се изгабосали да станем гайдари, но станалото вече станало, избава няма, уловили сме се на хорото – трябва да играйме. Права е думата, дето казва, че всеки занаят има и добрата и лошата страна. Добрината на гайдарството е туй, че кога ищеш да те чуят за нещо какво ще кажеш, имаш си леснината повече от всекиго друго да го сториш – надуй ручилото и уверен бъди, че по всичка патришка вселена гласът му ще излезе. Но и лошото на гайдарството е туй, че като речеш някога да пришушнеш нещо си някому на ухото, не може да остане скрито, писнува пискунът, екнува рачилото, та чак „и глухият цар го чува“. Хората пък на сегишния опак свят, и те не са малко опаки, дип се сърдят, тъй като угадят, че ще разберат и други какво има да им пришепнеш, и много се чумерят, като изказваш съборно мнението си за тях. Не знам по кои опаки правила туй останало да върви на света – да мислиш за някого, ама и най-лошото вече, което може да мисли човек, сал да го не изказваш да го чуват хората и да се показваш уж, като че таквоз нещо никак не ти минува през ума. Туй го казват политика и ако знаш да правиш политика, сиреч ако струваш кабул каук да салатисваш, тогаз ти си добър; но мисли ти най-доброто за някого, желай му всяко благополучие, не ти трябва много – изгабосай се веднъж само да подметнеш една от недостатките му, ама с добро намерение, за поправянето му да е, него го казват безобразство и този, който прави това, от него по-лош не бива. Това сме ний. Като гайдари нам не ни е дадено да шушнем, да крием мислите си не можем, политика не ни иде отръки и на занаята ни аслъ не иде. Хич на гайда политика струва ли й? Как ще може тя, кога играят ръченици, да свири маане или кога пеят маане, пък тя д свири ръченици? И това защото не може да прави Гайдата, затуй е грозна и омразна и затуй много хора не струват хас от гайдаря; но що сме криви ний, като занаятът ни такъв, ляво ни носи, накъдето ще да криви и да възсуква ручилото на гайдарят, гайдата се едно отговаря – дидно-дидно... Ама на тогоз това било обидно, тя не ще да знае, пак дидно... дидно. Тъй като е, какво ще сторим ний? На тоз занаят като сме се намерили ний, и да ни струват хас, и да не ни струват, ний Гайдата няма да я оставим глуха за хатъра на някои си, които им се иска да е всичкото глухо на света. Хатърът е добро нещо наистина, но да не си погленва челяк гащите на кой хал стават от него, а ний имахме

злочестината да се вгледаме в калците на народните си работи и съгледахме, че за хатър място вече не останало. Затуй при всичкото си добросърдие загасяме от лексикона на Гайдата думата хатър и колкото възбурно да ни е, решихме „да брулим злата круша със злия прът“. И като знаем, че не сме станали за кефа си гайдари, ни за чии други някои спери, но за обществена полза, няма да се посвеним от да ударим с тръна в очите всекиго, когото видим, че накриво се блещи.

И тъй тези, на които им иде приседличава нашата свирня, ще ни прощават, защото иначе не можем да сторим. Всичко, което можем да направим за хатър, е да потуляме из най-напред посоката към кого се отнася нашата свирня и песен под вид на едно общо – *много здраве от Гайдата*. И ето от днес още първото си поздравление изпращаме до някои попове и кметове.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Боян Йоцов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4137>]